

החוחית

היינו בני שבע. שני רוצחים קטנים. מחכים בתוך הערפל. ובערפל היתה פורשת החוחית מדי פעם את כנפיה למניפת צהוב שחור רועדת, אולי מפחד, אולי מאושר שמשך אותנו עוד ועוד להתקרב. כל היופי הזה יהיה עוד מעט רק שלנו. עיניו של גבי בערו כשדיבר. אתה מתכוון שנחטוף אותה או שרק נתלוש לה כמה נוצות? שאלתי, מתנדנד. כאב עמום חלף מצד אל צד. גם וגם. אבל קודם נצטרך להרוג אותה. הנה ככה... הוא הראה לי איך יתפוס אותה ביד אחת ויסובב לה את הצוואר ביד שנייה. מספיק. מספיק.

מספיק גם פעם אחת, הוא פרץ בצחוק. לפתע השתק. כרענו על ברכנו. שוקעים בבוץ ובמבטי האמהות שלנו שהעמיקו ככל שהתרחקנו מעיניהן. שלי היתה עם שיער שחור. שלו עם שיער בהיר. הן באו מעולמות שבורים, בהם המתים והחיים המשיכו בשנתם לצעוק ולחפש זה את זה. בכקרים מצאנו סימנים של דם על הרצפה. הסתתרנו בתוך שדה ענק של חרציות. יודעים שמאחורינו משקיפה המכולת של נינה עד לפרדסים. מימין טבע בחול הבית של גבי. ומשמאל, מאחורי פרחי היבסקוס, עמד הבית שלי. ומתוך הערפל, חוצה אותו לשניים, עלה קולה של החוחית. שרה, שרה, מתחננת אל השמים שיפתחו מעל ראשינו. נעשה את זה ביחד? הוא שאל אותי, חיוור.

כן ... ללא מילים. רק עם נגיעה רפה שלי בכף ידו. והשמים נפתחו. עד לרקיע העליון, שמעליו כבר לא היה לנו אומץ להביט.

הדבורים ידעו לעוף במעגלים ולזמזם מילים ומחשבות בחלל הריק. היו להן פנים קטנות, מדויקות, שמצצו את כל הצוף וגוף צהוב שנגמר בעוקץ. ניסיתי לגרש אותן מהפרחים של הגדר חיה, עד שהן הראו לי איך אפשר לתפוס אותן בעדינות, בין שתי אצבעות. לפעמים, כשלא נזהרתי, הארס שלהן היה מחבר בין הכאב שלי לבין המוות האיטי שלהן. מוות שלא הצלחתי אף פעם לעצור, אפילו עם תפילות שהמצאתי בעולם שבו אין אלוהים, כמו שאמי אומרת מדי פעם, בשקט, שאחריי היא תופסת את הראש בין הידיים.

בתחילת הקיץ פניו של ילד, אולי ילדה, קרבו לצווארי. שפתיים כמעט נשקו לשפתיים. דבורים הקיפו אותנו במעגלים הדוקים. אחת מהן נגעה באצבעותי, רועדת. קולות שמחה קרבו ורחקו. צוף הפרחים שמצצתי יחד עם הדבורים טפטף על סנטרי. טפטף על העולם כולו שעמד להשתנות.

התרוממת? מסתכל על הילדה... על הילדה. מתקרב עד שהפכו אחד.

הייתי יחף, ערום. רק תחתונים לגופי.

אני גבי, הוא אמר, והושיט לי את ידו. שתקתי. לחיצת יד היתה שייכת לעולם המסובך של המבוגרים. הושתתי לו את הדבורה שבכף ידי. מתנה חיה, מתנשמת.

עיניו של גבי נעצמו. אצבעותיו ליטפו, שרטו בחזי הערום. עכשיו אנחנו זוג דבורים עד המוות... הוא צחק. עונג ובושה טלטלו את גופי... רק שאף אחד לא יראה אותנו... האמהות שלנו השקיפו מהחלונות, נושכות את לשונן.

בעטתי בו ברגל יחפה, גם אחרי שנפל.

הוא לא בכה. רק כופף את גופו לאדמה. כמו הנמלים. מאז לא פגעת בו.

נינה ולייזר הלכו והתקרבו אלינו. לייזר אסף אליו את נינה אחרי שבעלה, נהג משאית, גירש אותה מהבית בגלל שלא הצליחה ללדת לו ילדים חיים. ערב אחד, מול השקיעה, ראיתי איך לייזר הענק גורר משאית עם חבל בין השיניים, והנהג קשור, צורח בכיסא.

ומבין השיניים האלה רק קול כואב עלה עכשיו... בשביל מה להרביץ ילדים? בשביל מה? גם ככה העולם כולו מלא בסבל.

סוד אחד כבר שמרנו בבטן. ועוד מעט אולי יהיה לנו עוד אחד, שיתחיל גם הוא באצבעות הקטנטנות שלנו. יש לי רוגטקה בבית. מצאתי אותה... אתמול... שלשום... בשדה... גבי גמגם. תמיד ידעתי מתי הוא משקר. הוא התרומם כדי לראות אם החוחית עדיין שם. אחר כך הביט אל הפרדסים, כיסה אותם בכף יד אחת וסגר את האצבעות. החוחית הזאת כבר לא תעוף לשם לעולם. הקול שלו כמעט בכה ואחרי זה צחק כשהתרחק.

כשחזר, זוחל בשקט, ראשי החרציות נעו איתו ברוח. החוחית הזדקפה, מרפרפת בכנפיה כמי שמתכוונת להימלט, אבל בסוף נכנעת ונשארת. תנשק את הרוגטקה, ביקש ממני... שנצליח. אבן חצץ היתה כבר מונחת בכף ידו. נישקתי את היד שלו.

עיניו דמעו, אולי מהרוח המתגברת. ראיתי איך זורעו נמתחת לאחור כשהתרוממנו יחד, באיטיות, מבין החרציות. חיכיתי לרגע שבין נשימות הרוח. עכשיו, נגעתי בכתפו, עכשיו!

עצמתי לרגע את העיניים... ופתחת.

פגעתני בה, צרח, זוחל בין טיפות קטנות של דם עד לחוחית השוכבת על גבה. עיניה, חצי עצומות, ראו את פנינו ואת השמים עד שראשה האדמדם צנח אחורה.

שבעה ימים קדחתי מחום. החרציות המשיכו כל הזמן הזה לכסות את האדמה ואת העיניים שלי בצהוב. כשאמי הרשתה לי סוף סוף לצאת החוצה, נוגעת בשפתיה במצחי, לחוש, אפילו לא ידעתי איזה יום בשבוע הוא היום. האוויר היה קר והשמים מחושמלים. עוד מעט ירד החושך ואחריו יבוא הגשם, מריד וקר. בתוכו ראיתי את גבי עומד לבה. השמים כמעט נגעו במצחו כשהתקרבת, מקיף בזהירות את השדה. שמעתי שהיית חולה. מאוד חולה. ופחדתי שכבר לא אראה אותך יותר. אני... אנחנו... עוזבים מחר את הארץ.

חוזרים הביתה, להונגריה? שאלתי והבטתי אל הבית שלו, שנראה פתאום צף על פני החול. ולרגע התביישתי בזה שהמקום הכי רחוק שהגעתי אליו בחיים שלי היה חוף הים של תל אביב. לא. אנחנו נוסעים לאמריקה. באונייה. ההורים שלי אמרו ששם אולי יהיה לנו יותר טוב.

הוא הושיט את כף ידו. וכמו בפעם הראשונה נשאתי לעמוד, אילם, מתבונן בפניו. הוא כבר לא נראה לי כמו ילדה. הסתובבתי לאחור, הביתה. ראשי מורכן, רטוב. גם שלו. רק החוחית נותרה שם, מאחור, קבורה באמצע השדה.

פיליפ אוטו רונגה, ילדי הלסנבק

היא בטח התעלפה. גבי, מבוהל, ניסה ליישר את צווארה. היא מתה, אמרתי לו. מתה לעולמים.

נינה... נינה... שמענו איך לייזר קורא לה מרחוק. לפעמים היא היתה משתגעת. אולי מזה שאין, שלא יהיו לה ילדים אף פעם. ונסחפת לשדה כשהשמש מתחילה לרדת, בדיוק כשצריך לפתוח שוב את המכולת. נינה... נינה... לייזר המשיך להתקרב.

ידענו שנינה זוחלת לפעמים קרוב לאדמה, מחפשת פטריות, ולייזר מתקדם כמו חרמש מלמעלה, מטר אחרי מטר. היה לו כלוב עם שתי חוחיות ששרו כל היום, לרפא את הלב של נינה, שהיתה פעם האשה הכי יפה בעיר. ועכשיו היא סתם עקרה זקנה ומקומטת. כמו שאמי אומרת לפעמים בצחוק נורא שמתפשט מהמטבח החוצה. ואחריו היא מלטפת את הבטן הגמישה שלה ואת השיער הבהיר שלי באותה כף יד חמה, רועדת מכאב.

חפרנו מהר בציפורניים, באדמה הרטובה. בשנה האחרונה המחשבות שלנו היו תמיד משותפות. אבל עכשיו רציתי רק להיות לבה.

לשים את החוחית בבוך, לכסות באדמה הרטובה, מהר, מהר, בכל הכוח. שליזר לא יגלה מה עשינו... אלוהים! מה עשינו לה... גבי זחל בין החרציות אל הבית שלו. ואני אל שלי. אף פעם לא היינו רחוקים כל כך זה מזה. כשהגענו לקצה השדה, התרוממנו ורצנו כל אחד לבית שלו. הצעדים שלנו התחברו לקול אח, רדוף, שמגלה לכל העולם.

ס פ ר א

בית הוצאה לאור
אוניו בלדיל ספרים בישראל

שלושה ספרים חדשים יצאו בספטמבר בהוצאת ספרא

ספרא של פרופ' זיוה שמיר "שירה חדשה" המוקדש לרומן "שירה" של ש"י עגנון. הרומן העברי החשוב ביותר במאה העשרים. וספרה הרביעי של פרופ' שמיר על עגנון. בו היא מתמודדת עם החידות האופפות את "שירה".

"חלונות הזמן של אביגיל - אוטוביוגרפיה" הרומן הראשון של המשוררת מאיה בזרני, שקיבלה בספטמבר את פרס עמיחי היוקרתי. ספר מרתק המתאר את ראשיתה כמשוררת ואת מקורות יצירתה.

ספר שירה השלישי של גליה אבן-חן "נצח יחס", שחטיבת השירים המרכזית בו מקדשת להתבוננות מעמיקה ומאתגרת במורכבות של ח"י הנישואין. ספר רווי אירציה וקישורים לשוניים בלתי צפויים.

למכירה בחנויות הספרים